

Sessizliğin Yağmurunda İslandım

– ÖNDER_34 · 30 Kasım 2017

Gece matemın renginde
Sokaklar inliyor duyulmayan
Yalnızlığın uğultusunda dal
Kırılıyor ağacın gövdesinde
Hasret çekenler var hedefinde

Şehir kör sağır
Duvarlar soğuk derin bir sessizlikte
Cama çarpar geçer kurumuş yapraklar
Ağlamaya başlar kanatsız kalan düşler
Ağırlaşan düşünceler yerden yere vurur beni

Sensizlik içimde kış
Özlemin ise kalbime saplı kuşun
Gözlerim seni bekleyen nöbetçi
Gıyabında senin için yükseliyor çığlıklar
Gel de gerçek olsun senli kurulmuş umutlar

İslanırım yokluğunun yağmurunda
Tepeden tırnağa kadar
İçim buruk yetim kalır duygular
Sen gelip yanımda olmadıkça
Her gün her gece kesilecek bana bu cezalar